

Ben Kane

Krijgsbanier van de Adelaars

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Germanië, 12 v.Chr.

De jongen sliep vast, maar het aanhoudend schudden aan zijn schouder maakte hem uiteindelijk toch wakker. Hij deed zijn ogen lodderig open en zag een man in het zwakke licht van een olielampje achter hem over zich heen gebogen staan. Hij schrok en deinsde terug voor het profiel van zijn vaders gezicht, met die baard, priemende ogen en dikke vlechten aan zijn slapen.

‘Niet schrikken, kleine beer. Ik ben geen geest.’

‘Wat is er, vader?’ mompelde hij.

‘Ik wil je iets laten zien.’

Achter de grote en sterke gestalte van zijn vader stond zijn moeder, en zelfs in de schemering van het langhuis kon de slaapdronken jongen nog zien dat zij niet blij was. Hij keek weer naar zijn vader. ‘Komt moeder ook mee?’

‘Nee. Dit is iets voor mannen.’

‘Ik ben nog maar zeven.’

‘Maakt niet uit. Ik wil dat je dit meemaakt. Kom uit bed en kleed je aan.’

Zijn vaders woord was wet. Hij kwam onder zijn warme berenvel vandaan en stak zijn voeten, met de kousen nog aan, in zijn laarzen, die naast zijn lage bed stonden. Daarna pakte hij zijn mantel, die ook als tweede deken diende, en gooide die om zijn schouders. ‘Ik ben klaar.’

‘Kom mee.’

Toen ze langs zijn moeder liepen, stak ze haar armen uit. ‘Segimer, dit is niet goed.’

Zijn vader draaide zich met een ruk om. ‘Hij móét dit zien.’

‘Hij is te jong.’

‘Spreek me niet tegen, vrouw! De goden kijken toe.’

Met op elkaar geperste lippen deed zijn moeder een stap opzij.

De jongen deed alsof hij het niet gehoord of gezien had. Hij volgde zijn vader en liep tussen de roerloze vormen van de slapende slaven door, langs het gloeiende vuur, de kookketels en de houten opslagvaten. De twee uitgangen van het langhuis lagen tegenover elkaar, in het midden van het gebouw. Vanuit het andere deel van het huis voerden golven warme lucht de rijke geuren en de geluiden mee van hun vee, varkens en schapen.

Zijn vader zette de olielamp neer toen hij naar buiten liep. Hij keek om. 'Kom mee.'

De jongen liep naar de deuropening. Hoog in de lucht schitterden de sterren, maar de nacht was nog donker en angstaanjagend. Hij wilde eigenlijk niet, maar zijn vader wenkte hem. Eenmaal buiten ademde hij de koele, vochtige nachtlucht diep in. Aan de kilte in zijn neus voelde hij dat de winter de herfst al aan het verjagen was. 'Waar gaan we heen?' 'Naar het bos.'

De jongen verstijfde. Overdag vond hij het heerlijk om met zijn vrienden tussen de bomen te spelen en te jagen, of wedstrijdjes te doen wie het beste was in het vinden van hertensporen. Maar hij was nog nooit 's nachts in het bos geweest. Het moest nu een schemerwereld zijn, vol geesten, wilde beesten en de goden mochten weten wat nog meer. Vaak was hij wakker geworden van wolven die naar de maan huilden. Wat moesten ze als ze die zouden tegenkomen?

'Opschieten!' Zijn vader was al verder doorgelopen over het pad dat uit de nederzetting voerde.

Op dat moment was alleen achterblijven nog angstwekkender dan wat er voorbij de huizen op de loer kon liggen, en de jongen rende achter zijn vader aan. Hij wilde vragen of hij zijn hand mocht vasthouden, maar hij wist al wat het antwoord zou zijn. Zij aan zij lopen met zijn vader was beter dan niets. Het lange zwaard van Segimer, dat hem als een van de rijke mannen van zijn volk onderscheidde, was ook geruststellend. Het bungelde onder het lopen tegen zijn dijbeen en herinnerde de jongen eraan dat zijn vader een geduchte krijger was, die voor niemand van hun stam van de Cherusken onderdeed.

'Wat gaan we doen?' vroeg hij toen hij zijn angst een beetje overwonnen had.

Segimer keek op hem neer. 'We gaan een offer aan de goden meemaken zoals je nog nooit hebt gezien.'

De jongen voelde een mengeling van opwindning en angst in zijn buik. Hij wilde meer weten, maar vanwege zijn vaders strenge toon en het feit dat hij zo snel doorliep, hield hij verder zijn mond. Niet achterop raken, daar ging het nu om. De modder onder hun laarzen maakte zuigende geluiden terwijl ze tussen een aantal langhuizen door liepen. Bij één ervan begon een hond te blaffen, die een heel koor van andere honden aanstak. Ondanks het lawaai bleef het dorp stil. Iedereen sliep al, bedacht de jongen. Het moest wel heel laat zijn. Opgewonden grinnikte hij. Lang opblijven om samen met zijn vrienden een huwelijksfeest te vieren was leuk, maar in het holst van de nacht naar buiten gaan, en zelfs naar het bos, dát was pas een feest. En het feit dat hij met zijn vader mee was, die hij vereerde, maakte het nog beter. Segimer was niet onaardig of wreed, zoals de vaders van sommige van zijn vrienden, maar hij bemoeide zich ook niet veel met hem. Hij was heel afstandelijk, ongenaakbaar, altijd druk met andere edelen; en anders was hij aan het jagen, of op pad om tegen de Romeinen te vechten. Hij moest van dit moment genieten, besloot de jongen.

Het pad liep het bos ten zuiden van hun nederzetting in. Overal in het land van de Cherusken waren bossen, had Segimer hem verteld, maar rond de grotere dorpen waren veel bomen geveld, opdat de grond kon worden gebruikt voor het verbouwen van gewassen. De rivier liep in het westen, een bron van water en allerlei soorten vis. Aan de oost- en westkant leverde een lappendeken van kleine veldjes graan, groentes en gras voor hun vee. De bomen van de bossen in het zuiden voorzagen hen van hout voor de vuren van de stam en van herten en everzwijnen voor op hun eettafels. Daar waren ook de heilige plaatsen waar de priesters de goden raadpleegden.

Ze gingen waarschijnlijk naar een van die plekken, dacht de jongen, die zijn onrust voelde terugkeren. Hij was blij dat zijn vader niet kon zien hoe hij rilde. Nooit had hij het gewaagd om een heilig bos te betreden. Ooit hadden hij en zijn vrienden zich ver genoeg het bos in gewaagd om de ingang van een heilige plek te zien. De gehoornde runderschedels die aan de bomen waren genageld hadden hun moed tot het uiterste op de proef gesteld en ze waren stilletjes naar hun dorp teruggeslopen. Maar vandaag zouden ze ongetwijfeld verdergaan. Het zweet liep over zijn rug toen ze het bos betraden. Dapper zijn, hield hij zichzelf voor. Hij mocht nu, of straks, geen angst laten blijken. Dat zou beschamend zijn voor zijn familie, en voor zijn vader.

Ondanks zijn vaste voornemen maakte hij een sprongetje van schrik toen er een gestalte in een mantel, gewapend met een speer, van achter een boom tevoorschijn stapte. Hij stak zijn hand op ter begroeting. 'Segimer.'

'Tudrus.'

De jongen ontspande weer. Tudrus was een van zijn vaders trouwste krijgers, en een man die hij al vanaf zijn jongste jaren kende.

'Je hebt de kleine beer wakker gemaakt.'

'Ja.' Segimer liet zijn hand over de schouder van de jongen glijden, een aanraking waar hij dankbaar voor was.

'Ben je er klaar voor, jongen?' vroeg Tudrus.

Hoewel hij niet wist wat hem te wachten stond, knikte hij.

'Goed zo.'

Segimer keek naar het pad dat vanaf het westen aansloot op het pad dat hij vanuit de nederzetting had genomen. 'Komen er nog meer?'

'Ze zijn er allemaal. Krijgers van de Bructeren, Chatten, Angrivariërs en Tencterren. Zelfs de Marsiërs hebben edelen gestuurd.'

'Het zal Donar behagen dat er zoveel zijn gekomen,' verklaarde Segimer, naar de lucht kijkend. 'We moeten opschieten. De maan staat al bijna op z'n hoogst. Dat is het moment waarop ze volgens de priesters moeten sterven.'

Tudrus bromde instemmend.

Het moment waarop ze moeten sterven. De jongen onderdrukte zijn ongerustheid over wat die woorden zouden kunnen betekenen, en concentreerde zich op het bijhouden van zijn vader.

WOEOEOEOEOE!

Van schrik deed hij een stap naar voren. Onmiddellijk herstelde de jongen zich, maar toch zag hij de grijns op het gezicht van Tudrus, naast hem. Zijn vader fronste en beduidde hem met zijn blik dat hij stil moest blijven staan.

WOEOEOEOEOE! WOEOEOEOEOE!

Deze keer verroerde hij geen vin. Het bizarre geluid moest wel afkomstig zijn van een priester die op een hoorn blies, maar het voelde alsof het een demon was, of een god die zijn aankomst in het heilige bos aankondigde. Er gingen tien hartslagen voorbij, twintig, en nog steeds verscheen er niemand. De jongen keek van links naar rechts en nam de plek vol schaduw op die nog onheilspellender was dan hij zich had voorge-

steld. De weg ernaartoe, een kronkelend, modderig pad tussen de moerassen door, was al angstwekkend genoeg geweest, en de ingang, een ruige houten poort versierd met runderschedels, had het er niet veel beter op gemaakt. Maar de heilige kring van eiken, vijftig passen in doorsnee, waarin hij nu met zijn vader, Tudrus en een grote groep krijgers stond te wachten, liet zijn maag bijna omdraaien.

In het midden stonden twee altaren, enorme stenen platen die eruitzagen alsof ze door reuzen waren gehouwen. Boven op één daarvan was een brandstapel gebouwd; donkere en dreigende roodbruine vlekken markeerden het oppervlak van het andere altaar. Voor de altaren brandde een groot vuur, de enige lichtbron in het heilige bos. Een van de twee tafels ernaast lag bezaaid met een indrukwekkende verzameling snij- en zaaginstrumenten, priemen, tangen en hamers. De tweede was leeg. Aan de vier poten hingen touwen, die stilletjes getuigden van de functie van de tafel.

De jongen had verwacht dat er dieren aan vastgebonden zouden zijn. Tijdens de religieuze ceremonies die hij in de nederzetting had gezien waren er runderen en schapen aan de goden geofferd. Ooit was hij er getuige van geweest dat er een wild zwijn werd geofferd. Zijn oren hadden getuit en hij kon het gekrijs van het beest nog steeds horen.

WOEOEOEOEOE! WOEOEOEOEOE! WOEOEOEOEOE! Het geluid kwam van achter de altaren.

‘Daar komen ze,’ fluisterde zijn vader.

Nieuwsgierig ging de jongen op zijn tenen staan en rekte zijn nek uit om iets te kunnen zien.

Een stoet liep langzaam tussen de bomen door. Eerst verschenen er twee priesters in lange gewaden die op grote runderhoorns bliezen, daarna twee door priesterknechten geleide schitterende witte merries, die een wagen trokken waarop een oude, kromgebogen priester stond. Hij hield zijn hoofd gebogen en de jongen begreep dat hij luisterde naar de geluiden die de heilige paarden maakten. Uit hun hinniken en snuiven konden belangrijke boodschappen van de goden worden opgemaakt. Achter de wagen volgden nog vier priesters met runderhoorns, maar de aandacht van de jongen werd vooral getrokken door de miserabele gestalten die achter hen aan schuifelden.

Acht mannen, die bij hun nekken en polsen aan elkaar waren gebonden. Zeven van hen droegen vuilwitte tunieken tot boven de knie, met een riem om hun middel. De kleding van de laatste was rood, en alleen

hij droeg een helm, waarop overdwars een indrukwekkende rood-witte vederbos prijkte.

‘Romeinen,’ fluisterde de jongen onder de indruk. Hij had wel eerder lichamen van de vijanden van zijn volk gezien die waren achtergelaten nadat een patrouille in een hinderlaag van zijn vader en de andere krijgers van zijn stam was gelopen, maar dit waren de eerste Romeinen die hij in levenden lijve zag. Ze waren niet ongedeerd. Zelfs vanaf een afstand en in het schemerige licht waren de builen en kneuzingen op de lichamen van de gevangenen goed te zien. Achter de Romeinen liep een tiental potige priesterknechten, die gewapend waren met lange speren.

De jongen kreeg een akelig gevoel in zijn buik. Wat er ook met deze mannen ging gebeuren, het zou niet goed zijn.

Zijn vader pakte zijn schouder in een ijzeren greep en boog zich naar zijn oor. ‘Zie je die rotzakken?’

Hij knikte.

‘De Romeinen staan voor alles waar wij niet voor staan, jongen. Hun rijk strekt zich verder uit dan een man in een jaar kan lopen, maar nog zijn ze niet tevreden. Altijd willen ze weer nieuw land veroveren. Al tientallen jaren probeert hun leider, Augustus’ – Zijn vader spuugde diens naam haast uit – ‘over ons te heersen. Over onze broeders de Chatten, de Marsiërs en de Angrivariërs. Hij wil ons tot zijn onderdanen maken en voor altijd de laarzen van zijn soldaten in onze nek zetten. Dat mag nooit gebeuren!’

‘Nooit, vader,’ zei de jongen, die zich herinnerde wat er was gebeurd toen de Romeinen eerder in hun gebied waren verschenen. Een nabije nederzetting was platgebrand en veel mensen waren afgeslacht, onder wie zijn tante en twee neven. ‘Wij zullen hem tegenhouden.’

‘Wij zullen hem én zijn vervloekte legioenen tegenhouden. Dat is wat ik samen met deze andere krijgers ga zweren. Donar zal onze getuige zijn.’ Hij schonk zijn zoon een van zijn zeldzame glimlachjes. ‘En jij legt die eed ook af.’

De jongen keek verbaasd op. ‘Ik, vader?’

‘Ja, kleine beer. Daarom ben je hier.’ Segimer legde een vinger over zijn lippen en wees.

De hoornblazers gingen naast de altaren staan en lieten hun instrument zwijgen. Alle ogen waren op de oudere priester gericht, die van de wagen stapte en naar een plek bij het vuur schuifelde. De paarden wer-

den weggeleid en de priesterknechten duwden de gevangenen naar voren tot ze bij de tafels stonden.

‘Wij danken u, grote Donar, dat u over ons waakt.’ Ondanks zijn broze gestalte was de stem van de priester krachtig. ‘Dat uw bliksem-schichten ons mogen beschermen, en uw donderbuien ons de regen mogen brengen, waarzonder onze gewassen verwelken en sterven. Wanneer wij tegen onze vijanden vechten, helpt uw kracht ons in de strijd, en daarvoor zijn we altijd dankbaar.’

De aanwezige krijgers mompelden instemmend, wreven over hun hameramuletten en fluisterden gebeden.

‘De laatste jaren hebben wij uw hulp elke zomer nodig gehad. Onge-dierte zoals dit...’ De priester wees met zijn lange vingernagel naar de gevangenen. ‘... komt met duizenden hierheen om ons land te verwoes-ten. Niemand is veilig voor de plunderingen en de moordlust van de Romeinen. Mannen, vrouwen, kinderen, ouderen en zieken worden af-geslacht of tot slaaf gemaakt. Onze dorpen worden platgebrand, onze gewassen en runderen gestolen.’

De krijgers lieten woedende geluiden horen en de knokkels van Segi-mers vuist om het heft van zijn zwaard werden wit. Ook de jongen voel-de woede opkomen. Zijn tante en haar zonen, zijn neefjes, waren zijn favoriete familieleden geweest. Die Romeinen moesten gestraft worden.

‘We zijn hier vannacht bijeen om u een offer te brengen, grote Donar,’ ging de priester verder. ‘Om u te vragen ons te helpen in de strijd tegen deze invallers. Om ervoor te zorgen dat zij verslagen zullen worden en zullen vluchten naar de overzijde van de rivier die zij de *Rbenus* noemen. En om ons ervan te verzekeren dat ze, als ze eenmaal daar zijn, nooit naar uw en onze landen zullen terugkeren.’

‘DONAR!’ schreeuwde Segimer.

‘DO-NAR! DO-NAR! DO-NAR!’ brulden de krijgers. De jongen deed ook mee, maar zijn schrille stem ging verloren in het oorverdoven-de koor. ‘DO-NAR! DO-NAR! DO-NAR!’

‘Leg jullie eed af,’ beval de priester toen het lawaai was weggestorven.

Het vervulde de jongen van trots dat Segimer als eerste naar voren stapte.

‘Ik, Segimer van de Cherusken, zweer voor Donar nooit te zullen rus-ten voordat de Romeinen voor altijd uit onze landen zullen zijn verdre-ven. Mogen de goden me met de dood treffen als ik van dit pad afwijk.’

De priester keek zwijgend toe terwijl de krijgers een voor een zwoeren

niet te zullen rusten voordat hun vijanden verslagen en tot achter de rivier teruggedreven zouden zijn. De jongen kwam als laatste aan de beurt. Zijn stem beefde een beetje van de zenuwen omdat hij voor zoveel mannen naar voren moest stappen, maar tot zijn opluchting was er niemand die lachte of kwaad keek. De priester knikte hem zelfs goedkeurend toe en zijn vader kneep in zijn schouder toen hij weer naast hem kwam staan.

De priester maakte een gebaar en vier knechten grepen de dichtstbijzijnde gevangene, een kleine Romein met een rond gezicht. Ze sleepten de om zich heen slaande en schoppende man naar voren, smeten hem zonder plichtplegingen op de lege tafel en bonden zijn armen en benen vast.

Er viel een eerbiedige stilte, waarin het gejammer van de Romein te horen was.

De jongen kon nog steeds niet helemaal geloven wat er zou gaan gebeuren. Maar als hij naar de gezichten om zich heen keek, die allemaal hard en wreed stonden, kon de kille waarheid niet worden ontkend. Hij keek weer naar de tafel en het slachtoffer dat erop uitgestrekt lag.

De oude priester koos een kromme ijzeren priem uit en stak die in de lucht. 'Zonder ogen zijn de Romeinen blind en zullen ze de hinderlagen en geheime kampen van onze krijgers niet zien.'

Een hongerig *aabbbb* klonk op onder de toeschouwers. Hij zal toch niet...? De jongen huiverde.

Twee van de knechten hielden het hoofd van de Romein stil, terwijl de priester naderde. Het gejammer van de man werd intenser.

Een zware stem begon te schreeuwen in een taal die de jongen niet verstond. Het was de Romein met de helm, die zover als zijn boeien het toestonden naar voren was gekomen. Hij richtte zich tot de priester, tot de verzamelde krijgers en de priesterknechten.

'Wat zegt hij, vader?' vroeg de jongen fluisterend. 'Tudrus?'

'Dat zij soldaten zijn,' siste Segimer. 'Eerbare mannen die het niet verdienen om als dieren te worden behandeld. Hij vraagt of ze met respect gedood kunnen worden.'

'Heeft hij gelijk, vader?'

Segimers ogen waren als twee schijven ijs. 'Hebben ze jouw neven met eer gedood? Of je tante? Of al die ongewapende dorpsbewoners die ze die dag hebben omgebracht?'

De jongen wist niet hoe zijn familieleden waren omgekomen, en ook

had hij niet alles begrepen van wat de oudere jongens over de wandaden van de Romeinen hadden verteld, maar wel wist hij zeker dat het open-snijden van een zwangere vrouw iets heel slechts was. Hij vermande zich. ‘Nee, vader.’

‘Daarom moeten zij als beesten sterven.’

Ze verdienen niets beters, dacht de jongen.

Het geschreeuw van de Romein eindigde abrupt toen hij door een paar priesterknechten tegen de grond werd geslagen. Hij kreeg een prop in zijn mond geduwd. Toen dat klaar was, boog de priester zich over de man op de tafel. Een afschuwelijk gegil sneed door de lucht en klonk hoger dan de jongen ooit voor mogelijk had gehouden. De priester legde een klein, rood en nat voorwerp naast de man neer en zijn geschreeuw werd iets minder. Maar een hartslag later bereikte het weer het oude niveau, toen de priester de priem in de tweede oogkas van de man boorde.

Met de twee kleine bollen in zijn roodverkleurde hand omhooggestoken keek de priester naar de krijgers. ‘De blindgemaakte Romein kan ons niet zien! Aanvaard dit offer, grote Donar!’

‘DO-NAR! DO-NAR! DO-NAR!’ schreeuwde de jongen tot hij zijn stem hees voelde worden.

Vonken spatten op toen de priester de oogballen in het vuur gooide.

‘DO-NAR!’ schreeuwden de krijgers nog een keer.

De priester legde de priem weg en selecteerde een mes met een lang lemmet. Het donkere bloed gutste over zijn handen terwijl hij ermee in de mond van het slachtoffer porde. De man op de tafel liet een gorgelend en murmelend gebrul horen en schokte en schudde.

‘Zonder een tong kan de Romein geen leugens uitspreken!’ Een stuk vlees vloog uit de hand van de priester en kwam in de vlammen terecht.

De jongen sloot zijn ogen. De gevangene moet sterven, dacht hij, misschien was hij wel degene die mijn neven heeft gedood. Een harde tik van zijn vaders elleboog dwong hem weer te kijken.

‘DO-NAR!’

De priester boorde zijn mes in de borst van de Romein en bewoog het met zakelijke aandacht heen en weer. De hielen van de man roffelden sneller en sneller op de tafel, maar vertraagden daarna plotseling, en tegen de tijd dat de priester zijn mes inruilde voor een zaag, bewogen ze helemaal niet meer. Even later lag de ribbenkast van de man open en had de priester het hart van zijn slachtoffer uit het netwerk van aders eromheen losgemaakt. Hij stak het kleine, bloederige orgaan als een krijgs-

trofee omhoog in de richting van de toeschouwers. 'Zonder een hart heeft de Romein geen moed! Geen kracht!'

'DO-NAR! DO-NAR! DO-NAR!'

De jongen was blij met het geschreeuw, want ondanks zijn haat jegens de Romeinen draaide zijn maag om bij wat hij zag. Hij volgde met zijn ogen half dicht hoe het lichaam van het slachtoffer op de brandstapel werd gegooid en in brand vloog, waarna de tweede, de derde en de vierde Romein op dezelfde manier werden geofferd.

Maar toen merkte Segimer wat hij deed. 'Je moet alles zien!' snauwde hij.

De jongen gehoorzaamde onwillig.

Segimers adem blies heet in zijn oor. 'Weet je hoe een van jouw neefjes is gestorven?'

De jongen wilde antwoord geven maar zijn tong lag als een plank in zijn mond. Hij schudde zijn hoofd.

'Hij probeerde zijn moeder te verdedigen, jouw tante. Hij was natuurlijk nog maar een jongen en de Romeinen konden hem met gemak ontwapenen. Ze hielden hem op de grond vast en een van hen stak een speer in zijn achterste. Zo naar binnen. Maar die hoerenzoon duwde niet ver genoeg door om hem direct te doden. Hij leefde nog terwijl ze zijn broer vermoordden en zijn moeder voor zijn ogen verkrachtten.'

Hete tranen van woede of angst liepen over de wangen van de jongen, maar zijn vader was nog niet uit verteld.

'Die arme stumper van een neef van jou leefde nog steeds toen we die avond in het dorp kwamen. Het werd aan zijn vader, jouw oom, overgelaten om hem te doden.' Segimer pakte de jongen bij zijn kin en dwong hem om recht in zijn ogen te kijken. 'Zulke monsters zijn de Romeinen nou. Begrepen?'

'Ja, vader.'

'Zou jij willen dat jouw moeder zoiets overkwam, of je jongere broer? Of je grootmoeder?'

'Nee!'

'Accepteer dan dat het goed is om de Romeinen zo aan Donar te offeren. Het is noodzakelijk. Met de bijstand van de dondergod kan het niet anders of we zullen ze verslaan.'

'Ik begrijp het, vader.'

Segimer bleef hem strak aankijken, maar de jongen keek niet weg. Uiteindelijk knikte zijn vader.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

BEN KANE

Het tweede deel van de populaire historische
fictie-trilogie *Eagles of Rome*

‘Uitstekend. Weer een meeslepend, duister verhaal.’ – *The Times*

Jacht op de Adelaars

(verschijnt mei 2018)

Het is het jaar 14 na Christus. Vijf lange jaren zijn voorbijgegaan sinds de drie legioenen van Varus in het woeste land van Germanië werden weggevaagd. De gedemotiveerde, door de strijd beschadigde en vurig op wraak zinnende centurio Tullus en zijn legionairs beginnen aan hun langverwachte vergeldingsacties. Ze staan tegenover het charismatische stamhoofd van de Cherusken, Arminius, die vastbesloten is om de Romeinen ook een tweede keer te verpletteren. Overtuigd dat de Adelaar van zijn oude legioen onder handbereik is, trekt Tullus dieper en dieper het vijandige Germanië binnen. Maar Arminius en zijn krijgers zitten de Romeinen steeds meer op de hielen en al snel zal er een meedogenloze strijd losbarsten.

In dit schitterende vervolg op *Krijgsbanier van de Adelaars* brengt rasverteller Ben Kane opnieuw een fascinerend stuk Romeinse en Europese geschiedenis tot leven, met een scherp oog voor de historische details en een fenomenaal gevoel voor de dramatiek en wreedheid van een wereld die ons tegelijkertijd bekend en vreemd is.

ISBN 978 90 452 1287 6 | ISBN e-book 978 90 452 1457 3